

VID VÄGKANTEN

Av GUNNAR EKELOF

Jag tror inte på ett liv efter detta.
Jag tror på detta liv.
Och nu när saven slutat spränga och jag har hunnit
till sensommarn, min årstid, tänker jag på
hur ångestfullt jag förut tyckte syrsorna filade,
tycker så inte längre. Det är redan skumt
och åkervägens smala röskiftande band
försvinner in i dungar, löper ut ur dungar:
Om varje vägkrök ett mysterium
av färgernas och ljusets egenliv. Det är skönt att gå.
En gammal gärdesgård är också med.
Det är den stund då stenarna tänker som bäst.
Det är den stund då denna stora varelse
andas och doftar. Vilka färger i skymningen!
Trädorna lila, stenar i tankfullt skiftande blått
och lövskogen så rik på skiftningar
som vore den sitt eget sus!
Ett gult löv är ännu en dyrbarhet.
På ena sidan vägen sädesfält
och på den andra sidan barrskog
och säden gul till röd och i skylarna guldbrun
och den sandröda vägen, jag älskar sådana enkla vägar,
bara för gående och för grova fordon efter fromma hästar,
sådana vägar tycks mig lika goda som någon livsfilosofi.
Och varje landskap, varje skiftning i landskapet, innehåller alla möjliga
landskap

och detta liv innehåller alla möjliga liv:
Syrsonas, lysmaskens, grävlingens, alla tänkbara liv.
Och det är detta liv som skall fortsätta, som fortsätter,
också högre och högre upp, i andra sfärer,
där pågår just nu detta liv,
som också är stjärnornas liv, och andarnas, och de befolkade världarnas,
och de osynligas liv,
ty något annat liv finns inte:
Alla lever de och skall fortsätta leva
detta, sitt enda liv.
Och alla ger de åt alla och lånar sitt ljus av alla,
bedrager alla och lever av och på alla,

Gunnar Ekelöf

och det är inte ont och inte gott, det bara är så:
Det finns ingen död, och alltså inte heller motsatsen till död,
om man med detta, som är livet, menar någonting som man förlorar,
ty skillnaden och motsättningen är ingen.
Det finns en lyckokänsla som kommer sällan men kommer ändå.
Det finns detta vårt förnimmandes vittnesbörd
och detta att finnas till.
Så sluts min bukoliska sång.